

Salutació

– Iván Ruiz –

Psicoanalista, membre de l'Escola Lacaniana de Psicoanàlisi. President de l'Associació TEAdir de pares, mares i familiars de persones amb Trastorn de l'Espectre Autista. Barcelona

De què parlem quan parlem d'autisme? En els intercanvis entre Sigmund Freud i Eugen Bleuler, l'autisme és proposat pel descobridor de l'inconscient com una resposta en forma negativa: l'autisme no és l'autoe-rotisme. Més de mig segle després, Leo Kanner i Hans Asperger -sobre els què no hi ha cap evidència que arribessin a saber l'un de l'altre, malgrat les seves investigacions coincidents en alguns punts- van establir l'autisme en un moviment restrictiu. Això permetia aïllar un mateix fenomen, que podríem anomenar com a "relació rígida del subjecte amb el significat". Aquesta formulació és pròpia del que, en els anys 70 del segle passat, Jacques Lacan va reservar per a l'anomenat autista: el subjecte es troba immers en el llenguatge, a on les paraules-cosa són l'exemple més extrem. Però la impossibilitat d'encadenament dels significants sols situen l'autista fora de tot discurs.

La psicoanàlisi s'allunya així d'un fenomen semblant a "tots autistes", alhora que sosté un "cadascú amb el seu autisme". En conseqüència, aquest no podrà ser definit, sinó aïllat en l'experiència de cada ésser parlant. Qui es troba, però, en condicions de sostenir la pregunta sobre els autismes en una època, com la nostra, en la què el diagnòstic d'autisme ha vençut als reptes de la clínica per a convertir-se en un diagnòstic administratiu?

La Revista *eipea* és avui un dels preciosos exemples d'un treball de manufactura, rigorós i plural, que fa retornar per a l'autisme, en cadascun dels seus números, una de les qualitats del descobriment freudià: la subjectivitat, que es resisteixen a tota estandardització de les seves expressions. Estarien així d'acord els creadors d'*eipea* amb la tesi de que és precisament l'autisme, el de cada ésser parlant, allò que el reenvia a la seva singularitat?

En qualsevol cas, l'equip d'*eipea*, així com aquelles persones que contribueixen en cada número amb els seus treballs, han fet de la revista un objecte dissolvent de la pressió classificatòria. La pluralitat de veus que el lector hi trobarà no és cap impediment per a abordar la complexitat dels autismes, ans al contrari, el lector sortirà de la cuidada edició dels treballs publicats amb una raó més per a sostenir que: si ens ocupem dels autismes, ens estarem apropant a allò més estranyament familiar de l'ésser parlant.

